

מה מוביל ילדי טוב-ירושלים לסירוב ולכלא?

בגלל המילחמה בלבנון, הם יחד עם זאת. היו הרבה שיחות פוליטיות על משמעות המעשה של אמיר. היחס אליו, הוא אומר, היה נייטרלי ראשונים. אחר-כך הגיעו רבים מ-„סירת וידיאו“ — זה הכינוי ש-גלל עבירות-שלל והברחות, וכמה מהם קיללו אותו.

שרה: עד ההתחלה, כשהתחלנו להבין שיש משהו מלוכלך בכל ה-עסק הזה, היתה הסכמה שבשתיקה לעצם הרעיון שלממשלה יש זכות לעשות מילחמה כדי לשמור על ישובי הצפון. אבל אחר-כך העניינים התגלגלו. פיתאום אנחנו רוצים לסחוט שלום מלבנון, לעשות סדר בין הכפרים. אין לי מילה אחת לזה, רק חוצפה. בשביל זה אנשים יוצאים למילואים?

סיק, ויש בדעתו ללמוד מינהל בתי-מלון. אשתו למדה בבצלאל.

„משהו מלוכלך“

ה החלטה שלא לשרת בלי בנות לא היתה פיתאומית. זה היה תהליך. בדירת משפחת תדהר בירושלים

למחרת נשפט אמיר תדהר לפני אלוף-משנה משה, סגן-מפקד ה-אוגדה. הוא ניסה לשכנע אותי לחזור בי. זה היה כבר באמצע המישפט. הוא אמר לי שברגע ש-אני חוזר בי — הכל יהיה בסדר. הוא גם אמר לי, תדע לך שברגע שאתה מסרב, זה אומר בית-סוהר. הייתי מדוע לזה. השאלה היתה רק כמה. היכתי לי 28 יום. זה היה המצוץ שקיבלו אלה שסירבו לפני.

„קיבלתי 35 יום. זה עשה לי משהו. בסך-הכל זה נשמע נורא מצחיק, אבל לחטוף את השבוע הזה, שבין הציפיות ובין מה ש-קיבלתי, זה היה קשה.“ וכך הגיע אמיר תדהר לכלא. בי-פעם הראשונה בחייו. כשהוא מספר על עצמו, על מישפחתו ועל עברו. הוא נשמע כאילו הוא עצמו אינו מאמין שזה היה יכול לקרות. אביו הוא יליד כפר-סבא. אמו

אמיר תדהר הוא בן 26. הוא גבוה, ממושקף ומתולתל. ה-שנה הוא התחתן, עם אשתו, שרה. הוא גר בדירת-סטודנטים בירושלים. הוא נראה הוא מדבר כמו ילדי-טוב-ירושלים. הוא גם אומר על עצמו שהוא ילדי-טוב-ירושלים. „יותר נכון, הייתי, הוא מוסיף אחרי מחשבה שנייה.“ ארבע שנים הוא כבר אורח. בי-משך שנה, אחרי שרותו הצבאי, הוא היה בצבא הקבע, השתחרר בדרגת רבי-סמל. הוא גוייס בתחיי-לת המילחמה בלבנון, והגיע עם יחידתו בשיריון עד לבחמדון. לא עשינו כלום, רק חטפנו קטיושות.“ הוא אומר. כאשר קיבל צרמילי-אים נוסף, הוא לא הגיע שנית ל-לבנון. הוא הגיע לכלא 6 הצבאי. אמיר תדהר, ילדי-טוב-ירושלים, סי-רב לשרת בלבנון. הוא מספר: „זה היה באמצע אוקטובר, הגעתי לבסיס. הלכתי ל-

זאת היתה החלטה מיישפחתית

אבל בכלא, הוא אומר, לא יוש-בים 35 יום וחושבים על מה ש-מביא אותך לשם. מה שמטריד אותך ומעסיק אותך הם הבעיות הקטנות של הקיום היומיומי.

סדר יום: „היו שתי תקופות. בשבועיים הראשונים לא היתה השכמה מוגדרת. היו מעירים אותנו בין 4 וחצי ו-6 בבוקר, ועשו לנו מיסדרי-השכמה כשאנחנו עוד בי-מיטות. בין 8 ו-9 יש מיסדר בוקר, מדריך-הכלואים — ככה קוראים שם לסהרים מהמיסדר הצבאית — עובר על המיסדר, ותמיד הוא לא בסדר, וצריך לעשות מיסדר נוסף, שאף פעם לא באים לבדוק אותו. בין 7 ו-11 בלילה יש ספירת קצקד תורן. אחר-כך, בשבועיים האחר-רים, זה השתנה. הביאו עוד אסי-רים, והסדרים נעשו פיתאום קשר חים יותר.“

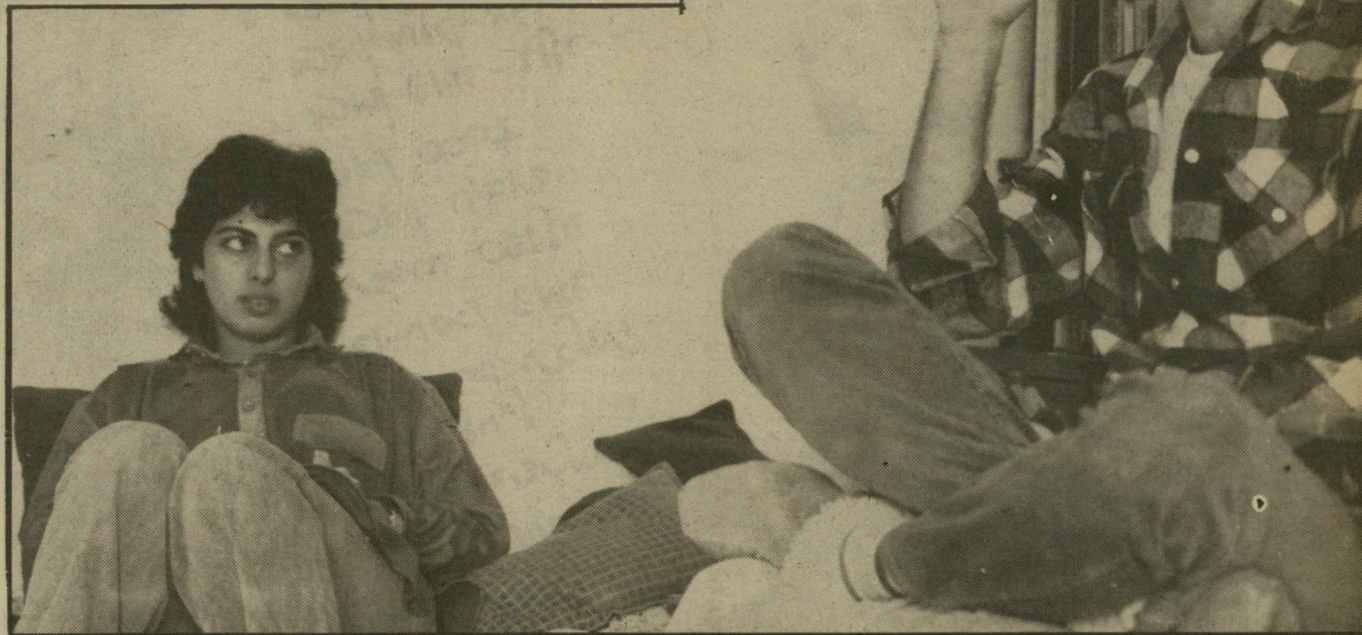
מזון: „ארוחת-בוקר אוכלים בין 6 וחצי ו-7. מקבלים תה דלוח, ביצה קשה, פרוסה בעובי מיקרוס-קופי של גבינה צהובה, רבע עגב-ניה או שמינית מלפפון — אף פעם מרגרינה וריבה — חופשי על ה-בר.“

ארוחת-צהריים — מידגם של ב-שר, תפוחי-אדמה או אורז, או פתייתים, רבע עגבניה, ולחם חופי-שי, פעם בשבוע יש דגים. הטעם סביר, הכמות — מיוערת. בערב זה כמו בבוקר, אבל במקום ביצה קשה מקבלים תפוחי-אדמה. לא היי-תה ארוחה אחת שאחריה יצאת שבע.

צנזורה

פנימית

אני הייתי המתלונן הרא-שי על האוכל. פעם לקחתי את המגש עם מה שקיבלתי אל המספרה, כדי שיראה, היתה שם חתימת בשר בגודל של קופסת גפרורים, אבל פחות עבה. המס-פה בדק את המנה. הוא הסביר לי שאני זכאי לקבל 170 גרם בשר, לפי המישקל לפני הבישול. בכי-שול הבשר הצטמק, אמרתי לו ש-

אמיר תדהר ואשתו שרה שתי האפשרויות לא התאימו

אמיר: אני יודע שהתיכונן לא היה ל-40 קילומטרים. אותי לא יכולים לסכן. זו היתה שרשרת של כל מיני עניינים. חשבתו שצריך לעשות כל דבר כדי למנוע את המשך המילחמה. ההפגנות לא מס-פיקות. זה לא מציל חיילי צה"ל מלמות שם.

כך הגיע אמיר תדהר לכלא 6. ליד עתלית. הוא מספר: „תיכף בקבלה מתחילים לצעוק: תהיה בשקט! לא לעשן! תעשה מה שאומרים לך! אתה מפקיד את כל החפצים האישיים שלך, ומקבל קיטבג, לוקחים אותך לאהל שלך, ובסתח האהל אתה שופך את ה-קיטבג ובודקים לך בכיסים אם לא הברחת משהו.“

אמיר שוכן באוהל עם תישעה חיילים אחרים, מהמעמד העליון ב-כלא: קצינים ורבי-סמלים. היו שם שני טייסים שהפילו עמוד חשמל, ואנשי מילואים שנכלאו בגלל אוב-דן נשק או נפקדות מיחידותיהם. אמיר תדהר מספר, ש-80% מן ה-נמצאים עתה בכלא הגיעו אליו

דיברו הרבה על המילחמה בלבנון. בשבועות שחלפו בין שיחרורו של אמיר משרות-המילואים הראשון ש-לו בלבנון ובין גיוסו השני. כא-שר התגייס, היתה סירובו לשרת בלבנון תוצאה של החלטה מי-שפחתית.

שרה: זה היה מתחיל בזה ש-אני הייתי מעלה את העניין. סי-רוב פקודה היה מאוד קשה. לא פחות מלעלות ללבנון. זה לא פשוט. זה יצא ששני הדברים הם לא בי-שביל אמיר.

אמיר: אני לא טיפוס למחאות כאלה, אני לא בנוי לזה. אני ילד טוב ירושלים. יותר נכון — הייתי שרה: או לקחנו את שני הד-ברים, לבנון והסירוב, ושקלנו. די-ברנו הרבה על המילחמה. על מה שעושים שם עכשיו. קראנו הרבה עיתונים, ראינו כל זיץ וכל פיפס בטלוויזיה, עד שהגענו למסקנה. **אמיר:** זה לא היה במאה אחו-ש. אני הולך לשרב, עד הרגע ש-עשיתי, ממש עד הרגע שאמרת.

מרחכות. הם נפגשו בגרעין נחל-שהלך להתיישב בקיבוץ גבים ש-בנגב. האב בא מהנוער העובד. האם — מהתנועה המאוחדת. כש-היה אמיר בן תשע, עזבה המי-שפחה את הקיבוץ ועקרה לרחובות. האב עוסק במכירות של ציוד חק-לאי.

אמיר למד בבית-ספר תיכון ברי-חובות, ואחר-כך למד תיכנות-מחשבים. הוא מדריך בצופים, ר-היה בגרעין נחל שהיה מיועד לקיבוץ אשדות-יעקב, אמיר תדהר אומר, שהוא מעולם לא היה מעו-יין בפוליטיקה. האב, הוא אומר, היה מפא"יניק. „דייניסט“, הוא מו-סיף.

אחרי שהשתחרר אמיר תדהר מ-הצבא, הוא עבד במקומות ססטי-דנטים עובדים בהם: במכון וייצ-ון, בנמלי-התעופה בן-גוריון, כ-אישי-ביטחון. שם הוא הכיר את שרה אהרון מרמת-אפעל, שלימים היתה לאשתו. הוא למד באוניבר-סיטה העברית סינולוגיה, אבל הפי-

מפקד הישיר שלי, רביסרן צביקה. אנחנו מכירים כבר שלוש שנים, מהמילואים: הוא איש-קבע. אמיר תי לו שאני לא רוצה לשרת בי-מילואים האלה. בהתחלה הוא חשב, שזה בגלל הלימודים שלי. אמרתי לו שזה לא בעניין הלימודים. זה בעניין לבנון. אמרתי לו, שאני מבקש לא לשרת מסיבות מצפוניות, שאני מתנגד למילחמה. מקומנו לא שם. צה"ל לא צריך להיות מכשיר פו-ליטי לכל מיני הסדרים בלבנון. הוא אמר: „זה בלתי-אפשרי. אתה חייב לשרת. אין אפס“, הוא אמר גם, שעקב הכרתנו הממושכת, הוא ממש משתומם על מה שאני עושה. אתה בחור טוב, הוא אמר לי, אתה בחור נחמד, למה אתה עושה את זה? הוא נתן לי זמן לשקול שנית. שקלתי שנית על המקום.“

השלב הבא היה מישפט לפני קציני-שיטוט-בכיר. רביסרן צביקה סירב לשפוט את אמיר תדהר, מ-שום שהוא, כקצין שיטוט זוטר, רשאי לפסוק רק 14 ימי-מחבוש.